

Niisuguste kohta lähäs wana sõna: „üheksa ammetit, kümnes nälg,“ tõeks. See on ometi lerge ära mõista, et üks inimene mitte kõik ei wõi ega tea, see on — täielikult, sest — poolik teadmine ja pealtkaudu katsumine põle kellegile kasuks. Hoidku igauks ennast petliku mõtte eest, nagu oleks see wõimalik ühel aastal üht ammetit, teisel teist ja kolmandamal kolmandamat õppida. Ei, see oleks suur eksitus ja kahjutoodaw. Diste need kõige targemad õpetud mehed tunnistawad, et meie terve eluiga ei ulata ei ühegi teaduse täieliku kättesaamiseks. Glask keegi kaa tuhat aastat wanaks ja õppiks hoolega ja uuriks tüdimatta kuni surmani, tema wiimisel tunnil jäeks ometi tema teadus pooleli. Mis siis weel nende ammetide kohta tuleb ütelda, mis 5—6 aastat hoolsat ettevalmistamist tarwitawad, õppija aga ära tüdineb ja 5—6 kuuga tahab walmis olla. See aeg on tal otselohke äraraisatud ja ime siis, kui sähärduse tüdimuse juures kõik läest huntsu lähäs, et enam ei ühegi asjus õnne ei leia. Kust see kaa peab tulema? Sest aina neist ammeti pidajatest peetakse lugu, kes oma tööd heal meelel ja himuga teewad ja seda põhjast põhjani on õppinud, sellewastu selle järäle, kes aga poolikult oma tööd teeb, ei küsi keegi. Seepärast — hoolega õppimine, lõp-

matta kannatus ja tüdimatta meel, need on need alused, selle peale sünnib jõukat ja õnneliku põlwe kinnitada. Ja seepärast tahab noorelt algada, sest noores põlwes õppib kõik ruttem ja terasem — wana karu aga ei õppi tantsuma, ega kõwa kända keegi enam ei kõwerda. Alma waewata aga ei saa ühtigist, sest töö on wiha juur, aga magus wili. Ja see wiha juur ongi, mis mõndagi petab, ettewõetud tööd poolele jätma, ei mõtlegi see peale, et aegamööda asjad käiwad, ruttu tehtud pilla pilla — waid, kui natuke takistust juhtub, lohe wana uisapäisa walitsemas, wana ammet ülesse wana otsa ja astutakse uue sadulasse. Kui ometi kõik inimesed seda piüiaksid meeles pidada, et see üks tõsine sõna on, et ei ole üht ainustgi ammetit siin patuses maailmas, kell' mitte oma head ja wead ei oleks, oma rõemu ja kurbdust. Kes ei mõista ega taha seda meeles pidada, selle käsi käib peagi, nagu alamal jutustud Uõdwa Madu poja

Jüri Lohata lugu

seda meile näitab.

Kui Jüri alles weel Jüts oli, tõi isa talle linnast kulle Uabitša kaasa. Oh seda rõemu!